

lov til Finanslov. Det viser sig nemlig, at fra Finansloven for 1910—11 til Finansloven for 1911—12 udviser den vedtagne Finanslov en Nedgang — ikke en Stigning, men en Nedgang — paa godt 1 pCt. Fra 1911—12 til 1912—13 udviser den en Stigning paa 1,77 pCt. — i disse Tal medregner jeg selvfølgelig ikke de ekstraordinære Forsvarsudgifter, men medregner de Beløb, som er opførte paa Tillægsbevillingsloven til Statsgældens Forrentning, hvilket er nødvendigt for at faa en korrekt Sammenligning — og endelig er der nu fra Finansloven 1912—13 til Finanslovsforslaget 1913—14 en Stigning af 1,9 pCt. Dette er altsammen under, til Dels endogsaa betydeligt under, den Normalstigning paa 2 pCt., som alle, der har behandlet vore finansielle Spørgsmaal herhjemme, altid har betragtet som en normal Stigning, saa lav som den overhovedet kunde være. I Virkeligheden er dette Resultat ogsaa kun naaet ved en ganske overordentlig stor Tilbageholdenhed med en Række Udgifter og navnlig ved at stryge Krav vedrørende Jernbaner og Havnevæsen, Krav, hvis Berettigelse man ikke kunde nægte, og som man maatte sige sig selv en Gang i Tidens Løb maatte tilfredsstilles. Naar Stigningerne i de sidste tre Aar fra Finanslov til Finanslov har været saa smaa, som Tilfældet har været, saa viser det jo ganske vist bedst, at det har været et stærkt og virkende Led i Regeringens Finansreform ikke blot at forhøje Indtægterne, men ogsaa at holde væsentlig stærkere igen paa Udgifterne, end det tidligere er sket. Ogsaa denne Kendsgerning gør, at Mindretallet ikke med nogen god Samvittighed vil kunne foreslaa, at der stryges noget væsentligt paa dette Finanslovsforslag.

Hvad angaar det ærede Højremindretals Betænkning, har jo allerede min ærede Meningsfælle (J. Pedersen), der talte for Venstremindretallet, belyst, hvor ganske overordentlig usolid en Grund dets Betragtninger hviler paa. Det, som det ærede Mindretal — Gud maa vide hvorfor for øvrigt — med Vold og Magt vil bevise, er det, at Regeringen ikke har opfyldt de Forudsætninger, som den selv angav ved Vedtagelsen af Skattelovene, at altsaa Resultatet er slettere end af Regeringen forudsat. Men da denne Paastand jo er saa urigtig som vel muligt, kan det ærede Mindretal ogsaa kun komme dertil ved en Række Fortielser af positive Kendsgerninger, positive Kendsgerninger, som i øvrigt blev frem-

hævet tilstrækkeligt af mig ved Finanslovsforslagets første Behandling her i dette høje Ting. Det ærede Mindretal hæver sig til den Ørneflugt, at det ikke alene bliver de ca. 600,000 Kr., der bliver Underskud, men at Underskuddet i Virkeligheden skal forøges med de ca. $2\frac{3}{4}$ —3 Mill. Kr., som vil gaa med til Udgifter til nye Love og Udgifter paa Tillægsbevillingsloven. Men det kan det ærede Mindretal jo ikke sige uden fuldkommen at slaa en Streg over aabenlyse og klare Fakta. Thi det var en Forudsætning, af mig udtalt Snese af Gange og anerkendt af det ærede Højremindretal flere Gange, at de ekstraordinære Forsvarsudgifter efter Forsvarslovene af 1909 skulde holdes udenfor Balancen. Det er sagt Gang paa Gang; det er accepteret af Højremindretallet, og det var Forudsætningen for den hele Finansreform. Endvidere er der en anden klar og aabenlys Kendsgerning, man ikke har haft Brug for i denne Sammenhæng; og det er den, at Normalbalance skulde der selvfølgelig først naas i et Normalaar, naar samtlige Skattelove var kommet til at virke fuldt ud. Men som jeg ogsaa ved første Behandling flere Gange havde Lejlighed til at pege paa, er der en Indtægt af $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. af Formue- og Indkomstskatteloven, som ikke har kunnet komme med paa Finanslovsforslaget, fordi den ikke indflyder i Statskassen før i det følgende Finansaar, 1914—15. Derfor maa Regningen rettelig opstillet lyde saaledes: $2\frac{3}{4}$ Mill. Kroner har jeg regnet til Udgift paa Tillægsbevillingsloven, deriblandt ogsaa Udgift til de nye Love; 600,000 Kr. med et rundt Tal er Underskuddet paa Papiret paa det af Folketinget vedtagne Finanslovsforslag; det bliver tilsammen 3,350,000 Kr., derfra maa efter de Forudsætninger, vi altid er gaaede ud fra, og som Gang paa Gang er godkendte, ogsaa af det ærede Højremindretal, drages de ekstraordinære Forsvarsudgifter i Henhold til Lovene af 1909, der er opførte paa dette Finanslovsforslag, nemlig ca. 2,900,000 Kr. Saa bliver der et Underskud tilbage af 450,000 Kr. Lad mig saa endda føje det ærede Medlem i dertil at lægge den $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., som efter hans Mening bør føjes til ud fra Regeringens Opgivelser af, hvad samtlige forelagte Lovforslag, hvis de alle gennemføres, vil komme til at staa i i Finansaaret 1913—14. Dette er angivet til ca. $1\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Jeg har regnet med en Normaludgift til de nye Love paa ca. 1 Mill. Kr.; og det Tal, her er opgivet, viser klart min Berettigelse dertil; thi det har